

АВАНГАРДА

БРОЈ 7

ЗАДЊИ ПРЕДРАТНИ БРОЈ

јун 1999. године

ЈУБИЛЕЈ 90 година Гимназије Ђурија

ЛУЧОМ СЕ НИШТА НЕ РЕШАВА

БУНТОВНИЦИ БЕЗ РАЗЛОГА

БИСЕРИ,

ИМАО ЈЕ ДВЕ ЂЕРКЕ,

СТАРИЈУ И МЛАЂУ

ТО НАМ НЕДОСТАЈЕ, КОРЗО

[Faint background text resembling a page of handwritten script, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

РЕЧ УРЕДНИКА

НЕ ГУБИМО НАДУ!

У години јубилеја наше школе и јубилеја Хиландара очекивали смо успешнији завршетак зиме и срећније пролеће. Некима је већ доста приче о сиди, а ми напомињемо да треба бити опрезан, имајући стално на уму да болест данашњице није претежно питање среће.

Овај број посвећујемо нашем граду, Ђуприји. Једна фина прича о градском корзоу поставља бројна питања, тражи решења и ставља све у дилему: Зар ова генерација да уништи шетњу и шеталиште који су стари колико и град. Друга ђупријска тема су млади који све више испољавају претерану агресивност, нарочито на јавним местима. Позивамо нашу омладину да међусобно размењује лепе речи и негује племенита осећања, а туче да сведе на најмању могућу меру.

издавач: Гимназија Ђуприја
за издавача: директор, проф. Митровић Миодраг
главни и одговорни уредник: проф. Срећко Тимотијевић
Уредништво: Марија Томић 1/4
Марија Стевановић 2/4
Милица Ђукановић 3/1
Весна Миленковић 4/2
Редакција: Светлана Мијајловић 1/1
Зорана Степановић 1/1
Јелица Калаба 1/1
Игор Велимировић 1/1
Радмила Недељковић 1/4
Марија Митровић 3/1
Јована Пауновић 3/1
Ивана Минић 3/2
Дарко Ђолић 3/2
Јелена Димитријевић 3/2
Марија Митровић 3/2
Јелена Миладиновић 3/2
Александра Стојилковић 4/2
Ивана Арманда 4/2
Ивана Фиаменго 4/4
спољни сарадници: спец. сци. Мирко Срећковић
проф. Богословије Горан Раденковић
техничка обрада: Ивана Марковић 1/1
Марија Митровић 3/1
Дарко Ђолић 3/2
проф. Милосав Димитријевић
лектор: проф. Милена Аћимовић
припрема и штампа:

Попут лета што се саставља са пролећем тако и наше тело жели здравље себи, неодвојиво од лекција и разнога духовног садржаја. Нека нам баш тај склад духа и тела буде главни ослонац да благословени проживимо ратно стање за нама и изнесемо тешко време пред нама.

САДРЖАЈ:

Јубилеј школе	3
Осам векова Хиландара	4
Даље од сиде	5
Бунтовници без разлога	6
Корзо – људи, где сте?	7
Љубавна прича	9
Наши читаоци пишу	10
Реч о Ани Стевановић	12
Секције и такмичења	13
Спорт и хумор	14
Бисери	16

ЉУДИ И ДЕШАВАЊА

- проф. Радмили додељена Захвалница за постигнуте резултате у менторском раду са ученицима на републичком такмичењу – смотри младих истраживача Србије.
- Сузана Шушњар, 3/4 постала првак Југославије у тајландском кик-боксу.
- проф. Животије се успешно опоравио после прележане болести.
- проф. Марица се осећа добро и тренутно је на кућном опоравку.
- добили смо две младе професорке (на одређено време): Стевановић Весна (хемија) и Стојадиновић Снежана (историја).
- награду за најбољи бисер из школске клупе на нашем конкурс у добиле су: Марина Милетић 4/1 и Јелена Димитријевић 3/2
- награде за најбољу песму и најбољу кратку причу нису додељене. Конкурс је непрекидно отворен, а награде додељујемо годишње.
- кадетски репрезентативац Југославије у одбојци и доскорашњи ученик наше школе, Владан Ђорђевић поздравља све ђаке и професоре, а нарочито одељење 2/4. Успешно је завршио другу годину спортског одељења XI београдске гимназије и устао се у првој екипи О.К. "Партизан".
- тужна вест: дугогодишња радница наше школе Вучковић Славка преминула је 07.06.1999. год. у Ђуприји после краће болести.

ГИМНАЗИЈА У ЋУПРИЈИ (90 ГОДИНА)

Једна од најстаријих школа у Поморављу, отпочела је незванично са радом 1893/94. године у згради данашње Основне школе "Ђура Јакшић". У то време зграда је била намењена за рад и Основне школе и Гимназије. До 1909. године школа је радила повремено, али о њеном раду нема писаних докумената.

16. априла 1909. године Указом Краља Петра Првог Карађорђевића Ћуприја и званично добија Гимназију. Школа је била приватног карактера и носила је назив "Ћупријска приватна гимназија". У почетку је имала четири разреда, а 1913/14. прераста у шесторазредну гимназију. Настава у школи се одвијала нормално све до балканских ратова када је пребачена у приватну зграду јер је зграда школе узета за ратну болницу.

Са почетком првог светског рата настава у школи је прекинута. По завршетку истог школа наставља са радом и већследеће године (1919/20.) прераста у државну осмогодишњу школу.

Гимназија је добила своју зграду 1927/28. године, у којој се и данас налази. Школске 1929/30. укинута су виши разреди што је изазвало велико незадовољство код грађана, који су започели акцију за поништење те одлуке. 27.11.1930. године Гимназији је поново постала осмогодишња школа.

За време окупације, школа је радила под веома тешким условима. Настава се зими одвијала по приватним зградама, а лети најчешће у Ади.

После ослобођења гимназија је почела са радом 22.05.1945. и носила је назив "Државна реална

Марија Митровић, 3/1

гимназија". Школске 1951/52. формирана је четвороразредна гимназија са два смера (природно-математички и дрштвено-језички) под називом "Виша мешовита гимназија".

Године 1968. школа мења назив у "Поморавски хероји" и ради све до јуна 1980. године када је званично укинута. До 1990. године ради као Школа за усмерено образовање. Ћуприја поново добија гимназију 4.06.1990. године.

Своје утиске поводом јубилеја школе изнео нам је директор, проф. Миодраг: "Рат. Поново рат. 90 година рата и мира. Издржа школа 8. април. Издржаше и ученици и наставници. Прослависмо 16 април и дан школе. Било нас је мало, само најхрабрији. Поједосмо прасе. Кажу: "Никад није било боље". Ваљда због музике. Свирала је неколико пута. Ставили смо поново стакла. Гимназија, кажу, није много оштећена. Није, када је поправљен кров, када су поправљена растурена врата, када су промењена стакла. Људи више гледају телевизију, ваљда им је лакше кад им неко припреми оно што би он требало сами да виде. И све би поново 29. маја. Поново на кров, поново стакла. И поново Гимназија, изгледа, није много оштећена. А 90 година није мало. Погледајте слике у школи. Прође језа, и човек изађе другачији. Колико је људи било у школи, а колико ће их тек бити! И овог јуна 111 одлази, нека им је срећно, 120 долази, па и њима нек је срећно."

Зграда Гимназије некад...

... и сад

Садашња зграда гимназије подигнута је 1927. године и тада је добијен школски простор за гимназијско образовање. За време Другог светског рата зграда Гимназије претворена је у болницу, а ученици су имали наставу у Соколском дому, у подруму општине (садашња зграда пензијског осигурања), у Добричеву, у Ади поред Велике Мораве.

Потпуна адаптација школске зграде извршена је у периоду 1976–1978. године, када су замењени кровна конструкција, електричне инсталације, дотрајала дрвена столарија, плафони су обложени гипсаним плочама, фасада зграде обојена је фасадексом, физкултурна сала претворена је у библиотеку и кабинете, и уведено је централно грејање.

ОСАМ ВЕКОВА ХИЛАНДАРА ✓

Марија Томић, 1/4
Александра Стоилковић, 4/2
Радмила Недељковић, 1/4

Јединствена православна "монашка република" Света гора налази се на најисточнијем краку полуострва Халкидики, Атосу. Са седиштем у Кареји ова јединствена духовна заједница има пуно средњевековних здања и у њој се одвија исти начин живота већише од 1000 година. Света гора броји 20 манастира, а један од њих је Хиландар.

У манастиру Пантелејмону, 1191. обрео се Растко Немањић. Следеће године отишао је у Ватопед, и од Византијског цара тражио и добио дозволу за изградњу искључиво српског манастира на Светој гори. Онда Растко, односно Сава и његов отац Стефан Немања започињу изградњу новог манастира, на месту разореног Хиландара. Да би га што боље опремили откупили су 14 мањих манастира у околини. Византијски цар је издао повељу у којој се каже да се Хиландар даје на вечна времена Србима, да је самосталан, својевластан и самоуправан.

Служба и молитве су основна делатност сваког монаха. У манастиру сваки монах посвећује служби 8 сати дневно. Постоји тренутак у служби, кад се не чују људски гласови. Нити се шта чита нити се шапућу молитве... Ти тренуци спадају у најзбудљивије догађаје у манастиру. Монашки живот је опонашање Христовог живота. Монах се одрекао земаљског живота и његових благодети. Он прихвата наше грехе и моли се за нас. Моли се за хришћане и нехришћане, за цео људски род.

Значај Хиландара у средњем веку је непроцењив. Хиландар у том периоду даје личности, које су, стекавши образовање у њему, отишле у Србију да постану владике, патријарси, епископи... Он такође даје писце и просветитеље чија су дела постигла општи културни и духовни ниво у Србији. У Хиландару настају и прве странице српске књижевност.

У Хиландару нема нељубазних људи, нико се не љути. Није могуће чути свађу, нити гласан смех. Тамо време стоји, оно се заправо креће, али у древним вечним циклусима, увек се враћа на почетак. Градска бука, свет новца и журбе, аутомобила и телевизије – све је то изван, са друге стране границе Свете горе.

Хиландар, својом светлошћу и неосвојивошћу од два "српска светилника Светог Симеона и Светог Саве, ево већ осам векова зрачи српском роду.

Зрачи православним крстом и православним Словом. Без овога Слова не би били ово што јесмо и не би смо се у овом свету препознали. Не би било светих књига о нама, а народ који нема књига о себи и о свом пореклу, као да није ни постојао и као да не постоји.

Срећом, Срби имају своје древне списе. Имају песништво настало у Хиландару и Хиландар у песништву: у повељама, у житијима, у летописима... Хиландар је и светилиште и уточиште, и покајалиште и монашко сабориште.

Чак и у народном песништву, лирском и епском, Хиландар има своје место и своје спомене. Они су значајни јер говоре о историјско – друштвеном и црквено-моралном животу наших предака, нарочито Немањића.

Из Хиландара, те матице српских богомоља, чули смо глас "Крс' у кућу, крс' на кућу"

И тако, све док српски песници буду неговали светосавски дух, њихове песме узносиће Хиландар, који је – семе Србије!

Хиландар
У мојим
малим
стопама

твој
златни прах
у повратку

са лепим
болом
теби Србијо

расцветав се.

У ризници и библиотеци, Хиландара, има око 130 српских повеља, свих средњевековних српских владара. Руком писаних књига има око 800, мноштво минијатура, 170 икона, руком везена Јефимијина олтарска завеса и њена богата иконица. Хиландар има више српских историјских докумената него цела Србија укупно.

Пост

За време постова храна се, наравно, мора мењати. Уз велики васкршњи пост првог дана нема ни литургије ни јела, а других дана може се узимати само сочиво, квашено водом, сирово зеље, и уз то топла вода мешана са кимином. Само у петак прве недеље, може се добити каша и пола чаше вина. У суботу друге недеље (седмице) поста дозвољава се каша и хоботнице, а за пиће обично мера вина. Уторком и четвртком може се јести по једно јело са зејтином и пити по пола мере вина, а другим данима опет исто као и прва седмице. За време апостолских постова строгост у јелу је мања. Осим среде и петка, смеју сваки други дан јести јела на уљу, уторком и четвртком хоботнице, а суботом и недељом рибу. Могу пити пуну меру вина, а увече могу јести мало хлеба и по пуну меру вина.

СИДА ИЛИ ЖИВОТ – ИЗБОР ЈЕ ВАШ! ✓

За разлику од многих тешких болести са смртним исходом које се могу добити а да човек тога није ни свестан, сида је болест која се не добија већузима.

Сида (АИДС) је последњи, најтежи стадијум инфекције вирусом хумане имунодефицијенције (ХИВ). То је неизлечива болест која се углавном преноси полним односом (вагиналним, аналним, оралним) са инфицираном особом (сперма, вагинални секрет) и која доводи до потпуног пропадања одбрамбених снага и функција организма.

Први период инфекције је углавном без симптома. Антитела, која се јављају у крви као знак да је организам нападнут, се не појављују брзо после инфекције. Тест у том периоду може бити негативан. Овај период се зове период "прозора" и траје од шест недеља до шест месеци, а баш тај период је и најопаснији за преношење инфекције на друге особе. Ко се и јаве неки симптоми инфекције, они личе на симптоме других вирусних инфекција, као што су: главобоља, грозница, умор, оток лимфних жлезда...

После овог, следи период када се инфицирана особа осећа добро, без симптома и тешкоћа. Тај период може трајати неколико година, довољно да вирус (ХИВ) потпуно уништи одбрамбене ћелије организма. Напослетку, инфицирана особа улази у последњу фазу инфекције – у болест АИДС! Организам тада није више у стању да се бори ни против лакших инфекција. Особа почиње нагло да мршави, има честе проливе, стално осећа умор, често јој се јављају инфекције коже, добија тешку упалу плућа, једном речју – улази у предворје смрти!

Вирус СИДЕ се може пренети на још два начина:

- зараженом крви код интравенских уживалаца дроге који деле шприцеве, и
- у току трудноће, са инфициране мајке на плод, током порођаја и дојења.

Осим поменути три начина заразе, не постоји неки други и добро је што је тако.

На питање: "Да ли ће сви оболели умрети?", обично одговарам: "Не познајем, нити сам чуо ни за једног лекара који је излечио наркомана". Ово исто важи и за СИДУ, јер је она високо смртно обољење. Иако се ХИВ вирус налази у свим телесним течностима инфициране особе, сматра се да сузе, зној и пљувачка у себи садрже недовољну количину вируса, која није у стању да изазове инфекцију. Оно што је сигурно, то је да се СИДА не може пренети кашљањем, кијањем, пољупцем у образ, рукавањем, боравком у истој просторији, коришћењем истог тоалета, пешкира, прибора за јело, купањем у базену и убодом комарца.

Како се заштитити – питање је сад!

Опасност да се болест СИДА узме, увек је

спец. сци. Мирко Срећковић, проф.

присутна. Никома не пише на челу да је инфициран. На вама је дакле, да се не понашате ризично. Нико нормалан не може никоме, понајвише младима, да каже: "Треба се уздржавати од полних односа, онда сте потпуно сигурни!"

Може се нешто друго рећи: "Разумним понашањем код избора партнера и употребом кондома, ризик од "узимања" СИДЕ скоро и да не постоји!"

Дакле, драги моји, памет у главу – кондом у торбу! Или, што би Лала из Баната рекао: "Саветујем вам обома – никад без кондома." А кад смо већ код кондома, тог изванредног помагача у спречавању ширења сексуално преносивих болести и нежељене трудноће, имајте и ово на уму: ту латекс гуму купујте само у апотеци и проверите рок трајања. Држите га даље од извора топлоте. Не носите га дужу у цепу од једног дана (топлота тела га оштећује!). На квалитетом кондому увек пише да је електронски тестиран. Кондом пре употребе не преазујте никаквим кремама и вазелином – оштећују га! Не треба ни полни орган премазивати – спашће кондом. Не користите га два или више пута – може вас изневерити.

Из радног искуства знам да млади не воле да им се пуно попује и саветује, па ипак се усуђујем да вам упутим неке од савета који могу живот да значе:

- Пажљиво одаберите партнера за полни однос
- Избегавајте анални секс, јер је високо ризичан. Ништа мање ризичан није ни орални секс. Ако их упражњавате, користите дебље кондоме.
- не упражњавајте секс у пијаном или халуцинантном стању.
- користите сопствени прибор за бријање и депилацију!

Поштовани читаоци, на крају овог обраћања Вама, даћу вам и неке статистичке податке о СИДИ. Немојте одмах рећи: "Фуј, опет бројке и проценти!" Статистику нико не воли, поготову ову јер је застрашујућа. Размислите мало о њој!

- данас у свету постоји око 21 милион инфицираних ХИВ-ом.
- до 2002. године се процењује да ће бити близу 100 милиона инфицираних.
- 50% свих досада инфицираних су млади људи између 15 и 24 године. Мислите о томе!
- 3.500.000 инфицираних има мање од 15 година.
- дневно се у свету инфицира 8.500 људи.
- на сваких 11 секунди се ХИВ-ом инфицира по једна особа.

То је данас, али сутра ће број секунди бити мањи, а број инфицираних већи. Само у 1998. години је умрло од СИДЕ преко милион и по људи.

Ако је уопште важно, број инфицираних мушкараца и жена је 3:1.

Ми, Балканци, склони смо да кажемо: "То је тамо негде, то се нама не може десити." Да ли је

баш тако? Дај Боже да јесте али, на жалост, није. Мислите мало о томе!

БУНТОВНИЦИ БЕЗ РАЗЛОГА

Марија Митровић 3/2
Јелена Миладиновић 3/2

Сваким даном живот у Ђуприји све више подсећа на неки криминалистички филм. Треба само изаћи једно вече, и као неутрални посматрач пратити младе и њихово понашање. Трагично је што се ретко ко усуђује да без оружја (ножеви, палице, пиштољи) изађе без друштва у град. Све чешће постајемо сведоци насиља, која нас хтели ми то или не, приморавају да већ једном отворимо очи и запитамо се шта се то уствари догађа?

Школски психолог Драгана Стојановић објашњава зашто млади све више нагињу насиљу:

"Мислим да су млади насилни највише зато што су неповерљиви и несигурни. Неизвесност која их окружује прелази подношљиве границе. Пошто су млади, мање су способни да поднесу осујећење потреба, да размишљају о последицама својих поступака, да осмисле своју будућност. Не доживљавајући извесност и поверење, угрожени су рањиви и прете. Млади тешко подносе да буду игнорисани, а управо им се то дешава. Бирају деструктиван, гласан, драматичан начин да буду примећени. Злостављани од јачих, они киње слабије. Ипак насиље у појединцу и друштву је увек знак слабости."

Покушали смо такође, да сазнамо како све то изгледа у очима наших другова из школе:

Волим туче и насиља, јер живот чине мање досадним. (Милош П. 3/1)

Штета што нема туча сваког дана. (Маја 4/4)

У потпуности не подржавам те младиће и девојке који носе било какво оружје, и било какве разлоге тог понашања. (Муне 3/2)

АВАНГАРДА: Да ли би реаговао када би те неко физички напao?

Ако ме неко угрози, у афекту бих могао да реагујем, али после одређеног времена бес ме прође. (Мика-Шумахер 3/2)

Обожавам туче, али у којим не учествујем ја. (Цека 3/1)

Подржавам туче, оне су решење за неке ствари.

А: За које ствари?

Примитивни вид споразумевања код нас Ђупричана, као и код Турака, Бугара, Румуна. Отац ми је рекао: "Ђеро ако те неко дира (вербално или физички) камен, па у главу." (Снежа 3/1)

Кад дође до батина нема де. Ни да "легаш" ни да "бегаш". (Жељко 3/2)

Обожавам туче како да гледам тако и да учествујем. Ко сме нека дође. Шалим се обожавам оружје али не у рукама. (Соња 3/3)

Да насиље не заобилази ни школу говори и следећи догађај се пре извесног времена одиграо у школском ходнику.

Банална препирка прерасла је у свађу, а затим и у физички обрачун између ученика 3/2 – 2/2 на очиглед свих ученика који су се тог малог одмора нашли у близини. Поставља се питање шта су дотични успели да реше? Сад се само надају да их неће искључити из школе. Разредне старешине нису желеле да дају коментар поводом овог догађаја али исто тако не крију огорчење.

Директор школе Миодраг Митровић био је љубазан да нам каже какав је његов став поводом овога, и на који ће начин ученици бити кажњени:

"Агресивност је нормална појава код људи па и код ученика гимназије. Агресивност се испољава на више начина: оштрим погледом, вербалном претњом, или пак физичком претњом. Агресивношћу се неки нагони у човеку могу смањити. Кад ученици не могу да контролишу ниво агресивности, онда то морају да санкционишу наставници. Према томе, постоји ниво агресивности који може да се толерише од стране школе. Туча је ниво који није дозвољен и зато је предвиђена одговарајућа казна, па ће учесници у тучи бити кажњени, а казна која следи је искључење из школе или блажи облик у случају да се код ученика испољи свест о учињеном прекршају."

Ипак све остаје на вама. Али размислите. Да ли ће те један проблем решити тиме што ће те створити још већи. Порука нашег психолога је и наша порука: Најјачи су они који немају потребу за насиљем али имају потребу за ненасилном борбом. Они морају да се одупру насилницима, али и да им помогну. Смисао је у нама, у другима, између нас.

ЉУДИ, ГДЕ СТЕ?

Слобода. Распуст. Дани дуги и монотони, а ноћи тајанствене, лепе и изазовне. Улице још пусте и неиспуњене кораком.

20:00

- Нема их!
- Полако, стрпи се. Наићи ће!

20:30

- Још увек их нема!
- Стижу, кад ти кажем!

21:00

- Нећу ништа да кажем!
- ???

22:00

- Гле, стварно их нема!
- Јесам ли ти лепо рекла! Неће доћи!

Ко зна где се ова ћупријска омладина сакрила у лепим вечерњим сатима? Да ли да их чекамо још мало или да идемо?

Али, куда ће ићи? Отићи у неки загушљиви кафић, играти билијар, флипере, седети, пити пиће које је астрономски скупо, итд.

Зар није лоше изаћи напоље, прошетати и направити корзо у главној улици? Зар није лакше и лепше видети вољену особу која тренутно пролази поред тебе уместо тражити је погледом кроз кафић пун дима?

Данас се постављају разна питања на тему провода младих и њихових излазака. Како се увече лепо провести и улепшати себи дан пријатним вечерњим изласком?

Нажалост, наша мала и подвојена Ћуприја се не може похвалити корзоом, а зашто је то тако и где су људи у вечерњим сатима, покушају да извучем од наших школских суграђана и још по неких.

АНКЕТА

Где излазиш увече, зашто ти њивом мишљењу нама корзоа у граду и да ли би волео/ла да постоји?

Марина, ученица 4. Разреда гимназије:

- Излазим у Гринет, Лагуну, Грин...
- Зато што је младима у данашње време досадно да раде такве ствари и не виде никакву забаву у томе.
- У сваком случају бих волела да постоји корзо.

Марија, ученица 4. Разреда гимназије:

- У Анк, Акваријус, Текилу...
- Зато што у данашње време занимљиве неке друге ствари и млади сматрају да је тако нешто попут корзоа старомодно.
- Волела бих, упркос томе, да постоји.

Светлана Мијајловић, 1/1

Тамара и Лазар, ученици 4. разреда гимназије:

- У Гринет, Синђелић и са стране.
- Зато што се троше ђонове.
- Да, зато што је већ досадно у дискотекама.

анонимна ученица 1. Разреда, наравно, Гимназије:

- У Синђелић где и сви.
- Зато што има превише дизелаша и сличних њима за које су појам добра кола и мотори, у којима и на којима морају да провозају своје рибе, цело благо на овом свету, а добри кафићи места где могу да се напију и дообро проведу.
- Три пута ура за корзо! УРА! УРА! УРА!

Андрија, ученик 4. Разреда гимназије:

- У Синђелић, Гринет. . .
- Зато што су сви сељаци!
- Бих!

Ана, ученица 8. разреда Медицинске школе:

- Нигде не излазим јер нема где а ако и има, тамо је ужасно досадно.
- Зато што има много беспотребних кафића.
- Волела бих!

Срна, ученица 2. Разреда Гимназије:

- У Синђелић и Гринет.
- Не знам.
- Не.

АНКЕТА

Да ли је у ваше време постојао корзо?

Проф. Милосав Димитријевић – Мишко:

- И те како! То је била једна штрафта од Моравског до Микићевог моста. Главна збивања су се дешавала на тргу, односно испред старе робне куће. Мушки су стајали код стубова и посматрали (слободне) девојке. Како се шетају. Такође смо после корзоа ишли у башту Дома ЈНА где је било јако лепо. Шетали смо се корзоом од 19–20:00, а онај ко би после тога остао важио би за самца или тако нешто.

Да ли је поред корзоа постојао још неки вид забаве код младих?

Проф. Владанка Раденковић:

- Наравно. Занимљиво је да је постојао и Матине. То је уствари било окупљање младих од 15–18:00 у оквиру школе. Значи млади, нпр. Гимназије су се окупљали у свом дворишту, уживајући у међусобном дружењу, али и дружењу са ученицима из других школа који су долазили као гости.

Због чега корзоа нема данас?

Проф. Жугић Митар:

– Мислим да га више нема због друштвеног система. Ипак је то колективна ствар. Ништа није сигурно због појединих људи. Једино што могу још да додам је то да је посреди пораст агресије која се више не може обуздати.

Да ли постоји могућност да се корзо врати?

Проф. Жугић Митар:

– Волео бих да опет постоји корзо. Сада је једини корзо пролаз матураната.

Драги моји, какав сте осећај имали док сте гледали филм Лајање на звезде или Брилијант? Зар

вас све ове приче и сећања не асоцирају бар мало на она стара добра времена и какав је осећај за матурско или другарско вече било које од школа? Сви су ту, шетају, пролазе. Зашто да дозволимо да нас новац заведе, људи ограничених погледа и схватања кроје судбине и управљају животом? Пронађимо сами за себе забаву! Верујем да већина Ћупричана жели да изађе на улицу, направи једну велику дугачку штрафту и испуни трг и главну улицу. У неким градовима као што су Алексинац или Краљево и даље постоје корзои. Па сетите се само Кнез Михајлове! Времена се мењају, па би наш корзо трајао нпр. од 20–24:00, али би вредео.

Не допустите себи да више мрзовољно исчекујете крај реченице: "А ова данашња омладина...", јер можда ће једнога дана њен крај гласити "... је баш као што је и некад била: весела и млада!" На вама је да одлучите!

ДОМ ОМЛАДИНЕ, 14. МАРТ

Зорана, 1/1

Овај текст неће имати у себи никакво хвалисање или улепшавање на које сте навикли. Да треба да вам пишем о биоскопу, музеју или нечем сличном, можда би и било китњастих украса, али ја трѣба да вам пишем о "дискотеци" Синђелић. Некада је Ћуприја била препуна дискотека и кафића. Могли сте да изаберете између "Зара", "Булевара", "Клуба С", "Клуба 7", итд... да не набрајам сад. У то време, град је увече био препун људи и све је било супер. Сви су једва чекали излазак увече.

Али, вратимо се у садашњост. Желим да вам створим представу о томе шта сад имамо: е, па немамо ама баш ништа. Паметни људи беже из Ћуприје и забављају се и проводе по другим градовима или чак селима. Људи живе живот – дишу пуним плућима.

Остали који овде остају (из разлога које сад не би да наводим) излазе у једну једину тзв. дискотеку у граду, а то је Дом омладине Синђелић.

Ја стварно не видим никакву забаву да стојим у некаквом загушљивом простору где ако по поду поспете мало сламе можете да га претворите у салу са музиком из вестерн филмова. Као прво, музика је стварно очајна и тотално аут. Само се питам одакле су извукли оног Д.Ј.-а? Човек нема везе са музичким трендовима. Пушта ствари којима је место у 1997. години. Уопште није у току са хитовима и топ-листама у свету. Месецима се врте исте ствари и то чак истим редоследом.

Као друго, ово место је огромно, а људи пију стојећи. Свашта! Стварно би им требало више

столова и столица (напомена: столице служе да се на њима седи, а да се игра или скаче по њима).

Као треће, нека испред врата поставе људе који знају да воде свој посао. И онда, како неко лепо уђе нека се исто тако лепо претресе. И овако цела ова глупост траје сат до сат и по времена, пошто се излази у 24:00, а фајронт је у 1:30 када упадне 30 плавих анђела и изненађење – рација!

Све у свему, твој провод траје свега сат времена. Али, ми смо сами криви. Ћуприја се претворила у пустош и у нешто прилично извештачено. Зар не би било боље да направимо шеталиште, нпр. од 21:00 (извињавамо се фрајерима са бесним колима и огромним моторима). А затим да напунимо кафиће и да се сви добро зезамо. Трѣбало би што више посећивати паркове (извињавамо се спонзорушама), јер стварно је штета што је Моравски парк увече празан, а стварно је место страва за шетње и проводе са друштвом.

А ако већ морамо да идемо у Дом омладине (свакако боље него да седимо код куће), онда морамо сами себи да створимо пријатну и угодну атмосферу. Иначе, коме треба Синђелић, кад је то сада обична рупа.

ОТВОРИТЕ ОЧИ И РАЗМИСЛИТЕ МАЛО, ИНАЧЕ ПРОПАЛИ СМО!

ПРВА ЉУБАВ

Дошао је крај осмог разреда. Крај једног раздобља у мом животу. Било ми је жао. Сваки растанак много боли. Ипак, и то је прошло, и ја сам кренула на море. Не сама, тамо имам ујака, ујну, брата Владу и сестру Тању. Нормално, читава породица је пошла да ме испрати.

- Чувај се, буди добра!
- Спаковала сам ти колаче, одозго су!
- Пиши баки, срце моје!
- Секо, донеси неки сувенир!

Воз креће, марамнице се виде на све стране, још једно дуго: Пиши!

Чим сам стигла и распремила се, Влада ми је рекао да се неки младић доселио у зелену зграду преко пута.

– Ма, какав младић, нико ме не интересује, само да се што пре бућнем у море.

Време није било најбоље, тако да смо сишли пред зграду и ту сели. И он је сишао. Нисам знала како се зове, нити је он мене знао, па ипак, пришао је. Кад сам га погледала, преда мном је стајао високи плави младић. Истог тренутка сам заборавила да не волим плаве. Дуго сам га посматрала, у очи још увек нисам смела да га погледам, али било је неке мушкости у његовом телу што ме је привукло. Ана, шта је са тобом? Дај, среди се, мислила сам.

– Ја сам Борис, здраво! – пружио ми је руку и чекао.

– А ја сам Ана! – успела сам да одговорим.

Било ми је јасно да сам се заљубила. Од тада, Борис и ја смо били стално заједно. Ујутру ме је будио његов звиждук. Говорио ми је да не треба спавати, трошити живот узалуд. Купали смо се, јурили поо песку и причали. Волео је Достојевског и Балзака. Каже да је због мене поново почео да чита "Ану Карењину". Како сам га само волела! Често ми је певао док смо били код њега и гледали суморну кишу.

– Јесен је, шта да ти кажем, Ана?

– Да ме волиш. – одговорила сам.

Дошао је последњи дан. Опет смо били на плажи. Али, сад је падала киша. Ми је нисмо осећали. Љубила сам га и плакала. Сузе су ми се мешале са кишом, са његовим сузама. Нисмо говорили. Ништа нисмо причали. Хтела сам да му кажем да ћу остати са њим заувек, ако хоће, али сетила сам се да ми је често говорио: "Буди одвећлепа да се свиђаш сваком, одвећ горда да би живела за друге."

Грлио ме је дуго и немо. Трчали смо обалом као да желимо побећи од нечега. Рецитовао ми је Лорку са неким болом у гласу. Остали смо до касно на обали, а онда пошли кући тешким суморним корацима.

"Сада док је ту, све је лакше. А како ће бити после?" мислила сам. Пред кућом ме је дуго љубио

Ивана Арманда, 4/2

и на крају рекао: "Иди горе, смрзнућеш се. Ујутро ћу доћи да се поздравимо."

Полако сам пошла. Чинило ми се да је то била најдужа ноћу мом животу. Мислила сам и плакала. Кроз сузе сам гледала његов прозор на коме је стајала та позната прилика.

Ујутро сам га чекала, али њега није било. Само се његова завеса понекад померала. Дошао је Влада и без речи ми дао коверат. Одмах сам га отворила: "Драга Ана! Немам више снаге да поново видим твоје сузе и бол. Имаш дивне очи, не бих желео да их замућим. Сети ме се док будешчитала Достојевског, рецитовала "Барбару..." Волим те, можда исувише за своје године. Јесен је. Шта да ти кажем Ана? И сама ваљда већсхваташдрага, нису потребне ни неке речи, ово је сурово време. Борис"

Тужно сам гледала у његов прозор. Неко је тамо стајао, али ипак победила сам саму себе и кренула.

У возу је било грозно. Сметала су ми сва та непозната лица. Чврсто сам стезала коверат, желела да чујем његов глас, да му видим очи. Ипак некако сам стигла у Београд. Одмах сам легла, али нисам могла да заспим. Било ми је тешко, ужасно тешко. Звала сам га у себи, молила да дође. Коверат је био већ скоро и згужван и мокар од суза, али нисам хтела да га оставим. То је био део њега, а он је био део мене.

Ујутро сам читала "Барбару", Достојевског... Зазвонио је телефон. Јавила сам се, али настало је ћутање. Осетила сам како неко убрзано дише. И башкад сам хтела да спустим слушалицу, чула сам глас:

– Ана, да ли си то ти?

Привиђа ми се, помислила сам.

– Да, ја сам Борисе! – некако сам успела да изговорим.

– Знашжелео сам да ти се јавим. Знашпрочитао сам "Ану Карењину" па сам хтео да ти кажем. Како си?

– Добро Борисе, и ја сам прочитала "Барбару", а где си ти кад се тако добро чујеш?

– Испред твоје зграде у говорници...

Кад сам се повратила од шока, Испустила сам слушалицу, истрчала сам и залетела право у говорницу. Извукла сам га напоље и почела да га љубим. Једва је успео да ми каже да је дошао код баке, где ће наставити школовање. Како сам била срећна. Дуго сам гледала у плаву косу и те "морске" очи. Смејали смо се.

– Шта да ти кажем, Ана?

– Да ме волиш, Борисе. Ништа више.

ПИШИТЕ О СВЕМУ

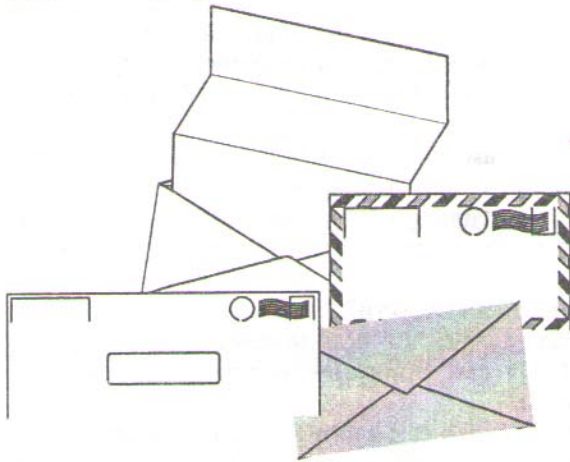
Редакција

"Трајући блажен и у исти мах последњи дан свој животиња пишем вам ово. Тешко мокрење и срдобоља досишли су толику меру да не могу постојати теже и јаче. Али свему томе одолева осећање радосни мога срца кад се сећим разговора који смо водили"

(Епикур, Посланица Идоменеју)

Ова рубрика је наш пут до срца читалаца. Нисмо у могућности да објавимо сва писма: предност имају најинтересантнији садржаји. Охрабрујемо упорне, доћи ће на ред. Нема ограничења за теме које интересују и окупирају младе, што не значи да одбијамо старије. Шта више, живимо у нади да ће лист заинтересовати и оне који нису ђаци и да ћемо сарађивати са великим задовољством.

Захваљујемо Јелени М. (2/3), која нам је послала више прилога, групи ученка "Јелена Карлеуша" коју молимо да своје текстове мало више прилагоди школском листу, Ивани А. (4/2) за две сјајне приче, одељењу 3/2 за песму са школским мотивима и осталима који су нам писали.

ГИМНАЗИЈА ИЗ УЧЕНИЧКОГ УГЛА

Лидија, 4/4

У овој, вољеној нам школи, постоје многе активности, због којих можемо назвати "кућа радости" и који нам улепшавају и онако већ лепе дане.

Да би на време упозорили будуће посетиоце наше гимназије (а да би смо подсетили садашње) приказаћемо одређене видове (м)учења и ОИЗ (одбране и заштите).

Оно што треба да се нагласи су са колена на колена преношени митови о професорки социологије Анђелки. За њу чују деца још у основној школи и већ од тада се припремају за њен

чувени тест који односи више жртава него најљући океан. А ту је и њено испитивање састављено од питања на која само Бог зна одговор под условом да зна да чита мисли. Поред проф. Анђелке, ту је и свима добро познати директор, који се из петних жила труди да ову школу доведе до нивоа Синг-Синг-а. Јер где другде има закључавања улазних врата, утеривања нас (м)ученика у хелије (читај учионице), забрањивања одласка са часа (наравно кад се тај час губи) и других сличних ствари. Само нам фали још електрична ограда (али надамо се да директор неће бити толико добар према нама).

Зато од свега овога наведеног, ми ученици морамо да се бранимо. Један вид одбране скоро нам је реконструисала другарица Р. С., која је за објекат искључивања имала несрећну професорку Зорицу. Мада дотична професорка не предаје нам драгој другарици, то ништа није сметало да Р. С. једним карате захватом пошаље на патос своју "противницу". Зато, професори, опрез! (нарочито кад оцењујете).

Поред свега тога ту су и многе друге активности које ученици обављају у школи. Једна од њих је и бежање са часова која се јавља у два облика: појединачно и групно. Оно што повезује ова два облика бежања је место њиховог завршетка. То је добро нам позната пицерија "Цанзоне". А како и не би ишли тамо кад су часови у "Цанзоне" много занимљивији него у школи. Ако не заврше у пицерији, неки ученици завршавају на сеансама код "психолога".

Можда ће се неке са стране овај гимназијски живот учинити помало суров или смо ми мало више осетљиви. Али, нека се тај неко нађе на нашем месту.

НЕШТО ВИШЕ О МОЈОЈ СЛАТКОЈ ТАЈНИ

Јелена, 4/2

Заправо он и јесте моја слатка тајна и у суштини је сладак, али само то јер није леп, није фрајер, није заводник, нити искусан у било чему. Не, стварно није. Он је у ствари једно велико дете које је зато толико шармантно, пажљиво, забавно, интересантно. Он има што свим мушкарцима фали, иам срце од меда и сушу од детета. То је биће од ког никада нећеш доживети ништа ружно, нити чути понижавајуће речи. Да то у ствари личи на сан, а то и јесте сан сваке девојке која човека цени изнутра а не оно што види на њему и око њега. Он је за мене дечко кога никада више нећу срести у животу, он је моја жеља, моје велико искушење и страх, страх с разлогом, јер се плашим сваке сумње, плашим се туђих мисли, а његове не знам нити ћу икада сазнати.

ЗАШТО ФК "МОРАВА" ПРОПАДА

Ненад, 3/2

Већ дуже време у овом Ѓупријском клубу дешавају се свакојаке ствари: управе се брзо мењају, често нестаје новац намењен потребама клуба, играчи узимају новац не одигравши ни једну утакмицу.

Клуб је био на корак од престанка рада. Градске власти нису поклањале пажњу овом проблему. Да ли им гашење традиције дуге осам векова можемо узети за право. Захваљујући неколицини љубитеља фудбала клуб још увек живи. Због целокупне ситуације, веома мале су шансе да клуб обезбеди макар делимично трајне приходе, јер њих у задње три сезоне није било.

Млађи фудбалери који су поникли у "Морави" сматрају да, као наводни аматери, треба да играју за новац, јер треба наградити њихов труд и пожртвовање.

Мештани су вероватно променили мишљење о "Морави" када су видели оних две стотине деце како неуморно трче за лоптом. Или можда, узети за пример омладински погон "Мораве" који хара омладинском лигом поморавско-расинског округа, што говори и биланс од седам победа, три пораза, једне нерешене и једне неодигране утакмице и место на табели: "Морава" дели прво место са "Жупом" из Александровца. У тој лиги играју и гиганти као што су "Трајал", "14.октобар" и други.

Надам се да ће они који некако могу да помогну прочитати ово и променити мишљење јер "Морава" је душа и срце овога града.

"МОБИЛНИ" МАЈМУНИ КУПУЈУ ЉУБАВ

Марија, 2/4

Често у паузама између часова кад женско друштво пронађе свој кутак негде у углу учионице, можете чути разговор на тему важност интелекта, изгледа и већ проверених стратегија у завођењу или освајању женских срца. Момци на основу својих искустава мисле да "без лове нема ништа" и како неки од њих кажу, "данас чак и принц на белом коњу мора да има у руци мобилни телефон и за сваки случај, кључеве од аута".

Да ли је заиста истина да су девојке постале толико нескромне? Ако је и тако, онда су можда баш момци ти који су за то криви. У сулудој трци за новцем, која је постала општи модни тренд међу припадницима мушког пола, изгубили су критеријуме и постали робови лажних вредности до те мере да мисле да се све може купити новцем. Златни ланци око вратова као да чувају празне

главе па девојке немају другог избора сем да постану јефтине украси неког "мобилног" мајмуна.

Немам ја ни сто година, нити сам заостала, а далеко од тога да могу да одређујем нечији животни стил, само мислим да љубав не може, нити ће икада моћи да се купи. Тешко да је девојкама пре можда десетак година било лоше у друштву момака који можда нису имали пуне новчанике, али се нису стидели да девојци придрже јакну, одмакну столицу или је отпрате кући. Да не говоримо о томе да су итекако умели да се појаве са букетом цвећа у правој прилици.

Сигурна сам да се свака паметна девојка која је у ситуацији да бира, пре одлучује за љубав него за интерес. Зато, једино што им преостаје јесте да се надају да ће мушкарци покушати да врате пољуљане вредности и научити да уживају у свим чарима које љубав са собом носи, јер сигурно свакој девојци је драже да чује пар лепих речи него зујање доброг аутомобила. Љубав је ипак покретач свега.

ОСМЕХ ЈЕ НАЈАЧЕ ОРУЖЈЕ!

са осмехом, Милена, ту негде између 3/4 и 4/4...

Здраво другари! Синула ми је идеја да вам напишем који редак. Знате о чему? О смеху! Не знам како бих почела? За почетак ћу се осмехнути. Постоје лажни и они прави осмеси. Осмех из срца је срећа. Дешавају се многе ружне ствари. Знаш, то није срећа, али осмех је срећа. Срећа која постоји у сваком од нас. Срећа која чека да схватите да је ту. Насмешите се и схватите. Смејте се! И пријатељу и непријатељу, и себи и непријатељу, и себи и за себе. Погледајте те озбиљне лица око вас. Шта мислите да ли нема ни једна ствар због које не би могли да се насмеју? Ако тако мислите, варате се. Најпростији разлог је да се насмеју бар ради оне среће која је у осмеху. Смејте се и глупостима. Осмехните се и непријатељу. Осмех је најаче оружје. Мислиће да сте срећни. А Једног дана када се будете сетили чему сте се све смејали и због којих ситница сте се смешили схватићете колико сте стварно били срећни. Неке ствари око нас једноставно не можемо изменити. Морамо их прихватити. Треба умети прихватити живот. Дочекати га са осмехом на лицу. Живећете дуже и лепше. Зато олакшајте и себи и другима: Смејте се!

УПОЗНАЈТЕ АНУ СТЕВАНОВИЋ!!!

Весна Миленковић, 4/2

Представљамо вам ученицу IV/2 разреда наше школе Ану Стевановић, која је поред одличног успеха у школи успешна и на другим пољима. Њени родитељи Драган и Драгана родом су из Ђуприје, баш као и њихови родитељи и живе у улици Милице Ценић 40.

– Чиме си се све бавила поред школе?

– На прво место бих ставила тренирање каратеа којим се бавим од своје 6. године, затим тренирање кик бокса, аикида и других борилачких спортова.

– На кућу Јелисавиће Карађорђевић освојила си одличне резултате. Освојила си 2. место у Европи, а и пар пута добијала златне медаље. Шта за тебе значе те награде?

– То су били резултати квалитетног и напорног тренирања са стручним људима као и подстицај за даљи рад.

– Децембра '97 у Будимпешти одржано је светско првенство у каратеу за кадете. Ти си учествовала на том такмичењу. Реци нам нешто више о томе.

– Том учествовању претходила су куп такмичења, где сам ја показала изузетну срчаност и ратоборност и изузетну технику, коју су учили представници карате савеза Југославије за кадете и позвали ме у репрезентацију за учешће у борбама за светско првенство. То је било потпуно ново искуство за мене. Нашла сам се међу најуспешнијим каратистима кадетима 40 земаља. Било је ту Арапа, Кинеза, Јапанаца, Руса итд.

Оно што бих издвојила као посебан догађај је представљање репрезентације и свирање југословенске химне. Осећала сам се као прави представник своје земље и била поносна због тога.

Такмичење је трајало пет дана. Мој први излазак на борилиште завршио се лошом проценом судија која је значила моју дисквалификацију због наводно неконтролисаног ударца у главу моје противнице из Ирске. То ме је коштало у даљем појединачном такмичењу, али је зато у тимском такмичењу наша репрезентација освојила друго место и сребрну медаљу што је изузетан успех. Иза свега тога остало је дружење са младим људима различитих говорних подручја, што није било препрека у нашем разумевању јер нас је све спајала љубав према каратеу.

– Да ли си у некој ситуацији била принуђена да примениш своје знање?

– Ха, ха, ха! Само делимично. Све ове тзв. борилачке вештине немају за циљ напад, већ поред самоодбране развијају концентрацију, снажљивост, прецизност и фантастичну координацију покрета.

– Бавила си се манекенством, али ти је висина засметала – недостигних 175 цм.

– Ха, ха! То је Божији усуд, судбина је доделила тако, јер би иначе била потпуно савршена, а онда би то угрозило и Naomi Campbell.

– Мала манекенка се преоријентисала, кажи нам о чарима модела на ревијама фризура?

– Без лажне скромности за сваку девојку је битно да буде на неки начин примећена. Моја жеља за тим се изражава учествовањем на ревијама фризура. Вешти покрети фризера уз помоћ разних нијанси боја, украсних детаља стварају фантастичну фризуру која уз одговарајући MAKE-UP доводи до изгледа који је потпуно другачији од обичног – атрактиван, неодољив у коме се ја осећам јако пријатно.

– Који је твој уљичајљив моменат из школске клупе?

– Тешко је да одговорим на то питање, јер момената за памћење је било много, али бих хтела да нагласим да сам захваљујући професорима ове школе, не именујући их, они ће се сигурно препознати, решила многе дилеме, открила многе тајне и научила да свет око себе посматрам на један нови озбиљнији начин.

– Реци нам нешто више о раду математичке секције?

– Захваљујући свом професору Срећку Тимотијевићу ја сам заволела математику и постала члан, а касније и подпреседник математичке секције. Оно што ме је одушевљавало на састанцима секције било је то што се поред чисто математичких питања обрађивала и филозовска димензија математичких појмова. То ми је омогућило да математику схватим на један нов начин који се ипак разликује од оног чистошколског.

– Шта би за крај поручила својим вршњацима?

– Да се боре за праве вредности, да не подлежу тренутним таласима ниже вредних задовољства. Да се боре за своју личност поштујући људе око себе, али не дозвољавајући им да имају сувише утицаја на крајње одлуке.

О СЕКЦИЈАМА И ТАКМИЧЕЊИМА

"Autant de tetes, autant d'avis"
(Колико људи толико ђуди)
Провербе

Шта је за вас љубав?

Шта мислите о браку?

*Да ли сте за смртну казну или бисте починиоца
злочина казнили другачије?*

Шта знате о наркоманији?

Своје мишљење о овим стварима могли сте да искажете на филозофској секцији која је ове године прикупила велики број ученика. Говорило се као што видите, о различитим темама, чула су се занимљива мишљења. Проф. Јован нам је давао интересантне примере и усмеравао да слободно размишљамо и говоримо о различитим животним ситуацијама и о стварима од којих о некима можда никада не би мислили. Гледали смо и филм "Trainspotting" који је на све нас оставио изванредан утисак. Ове године нам је било лепо и надамо се да ће и следеће године проф. Јован организовати секцију, па ако волите дружење и ако желите да чујете пуно различитих мишљења о различитим стварима, дођите.

Треба похвалити и проф. Жугића и хорску секцију, која је такође окупила велики број ученика. Ученици су успешно извели Светосавску химну 27. јануара. Spreмао се програм и за дан школе, али га је ратна ситуација онемогућила. Секције ће бити и следеће године.

Многе се секције нису организовале у школи јер ученици не знају да такве секције и постоје. Секција француског језика, на пример, која и поред воље проф. Димитријевића није могла да се одржи јер није било довољно ученика. Ако тек сад чујете за ову секцију и ако би желели да мало говорите француски језик, пријавите се одмах на почетку године.

И уопште ако желите да сазнате нешто више из било ког предмета, дајте предлог, кажите професорима и потрудите се да активирате те секције.

НАГРАДНИ ЗАДАТАК БР. 1: (приредио Тимотијевић Срећко, проф.)

A cow grazes grass as much as a goat and a goose together. A cow and a goat, together, graze off meadow grass in 40 days; a cow and a goose in 50 days; a goat and a goose in 80 days. How many days would it take for a cow, a goose and a goat to graze off the whole meadow together, considering that the meadow grass constantly grows. (превод: Јована Пауновић, 3/1)

Милица Ђукановић, 3/1

Eine Kuh frisst so viel Gras, wieviel eine Ziege und eine Gans zusammen abgrasen. Kuh und Ziege grasen die ganze Wiese für vierzig Tage ab; Kuh und Gans für fünfzig Tage; Ziege und Gans für achtzig Tage. Wieviel Tage brauchen Kuh, Ziege und Gans die ganze Wiese abzugrasen, wenn man in Betracht nimmt, dass Gras ununterbrochen wächst. (превод: Дарко Ђолић, 3/2)

Своја решења са поступком израде задатка шаљите на адресу:

ул. Карађорђева бр. 57, 35230 Ђуприја, за школски лист "АВАНГАРДА" или убаците директно у сандуче које се налази у школи.

Ове школске године на регионалним такмичењима су учествовали:

математика: Стојковић Ненад 1/2, Спасић Сузана 1/1, Мартиновић Ана 1/2, Јевтић Милица 1/2, Стошић Јелена 1/1, Стаменковић Миомир 1/1, Јончић Милица 1/2, Милутиновић Маша 1/2, Младеновић Слађана 1/2, Зечевић Никола 1/1, Словић Милена 1/1, Митровић Марија 3/1, Ђолић Дарко 3/2, Миленковић Милош 3/1, Димитријевић Далибор 3/1, Тодоровић Драгана 3/3, Шмигић Милан 3/3, Ракић Иван 3/1

информатика: Митровић Марија 3/1, Димитријевић Далибор 3/1, Гардашевић Горан 3/1, Ђолић Дарко 3/2

историја: Јовановић Милена 3/4, Николић Маја 3/2

физика: Митровић Марија 3/1, Ђолић Дарко 3/2, Димитријевић Далибор 3/1, Шмигић Милан 3/3

српски језик: Јевтић Милица 1/2, Стојилковић Дејан 1/2, Ђузовић Марина 2/4, Иветић Весна 2/1, Милетић Саша 2/2, Живадиновић Анђа 3/3 (ученици су се пласирали али такмичење није одржано због ратних услова)

Учешће у Петници: Јовановић Михајло 1/2, Недељковић Радмила 1/4

НАШИ СПОРТСКИ ШАМПИОНИ

Ивана Минић, 3/2

Сузана Шушњар, ученица наше школе, бави се успешно тајландским кик-боксом. Њен највећи успех је овогодишње државно првенство у Новом Саду, где је Сузана освојила титулу државног првака у својој класи до 60 кг. Обзиром да је ова спортска дисциплина нова на нашим просторима, Сузана је била љубазна да нам на најбољи начин прикаже лепоту и тајне овог спорта.

– *Колико си дуго у свећу сјорџа?*

– Ако узмем у обзир рекреативно спортом, онда доста дуго, преко атлетике, одбојке, рукомета и тако тих финих женских спортова, а у скорије време и борилачким вештинама.

– *Оџкуд жеља за бављењем сјорџом као шџо је џајландски кик-бокс?*

– У почетку, о самом спорту као таквом знала сам врло мало. Међутим више сам била упућена у догађаје који су се дешавали у самом граду, као и то да на тренинге ове врсте долазе познате и велике "фаце" града. Ту заправо почиње анегдота. Видиш, спорт не мора да се воли нити познаје, а да ти после буде омиљен и најдражи. Мораш да будеш подстакнута!

– *Тџџула државноџ шамџиона џала је у џвоје руке. Како џџи џледаџина џо?*

– Изненађено! Шалим се! Имала сам подршку комшилука, и сама знаш коју количину леда си ми обезбедила. Хвала, није користило (смех), шалу на

страну. Било је то нешто што сам најмање очекивала у том тренутку. А кад је већ ту, прија ми, што да не! Не стоји ми лоше (смех).

– *А џакмичење?*

– Стрва! Огромна хала на СПЕНС-у. Да будем искрена, нама тј. мени и мом тиму све је било интересантно, пуно нових лица, нових пошалица и на крају оно због чега смо дошли – такмичење. Мало је нас који се сећају шта нам је било у глави у тренутку кад је требало да ступимо у борилиште, прво трема, нарочито што је то нешто ново с обзиром да смо млад клуб. А такмичење исто као и код других спортова, група људи показује свој дотадашњи рад и умеће. Остало је све на судијама. Иначе, постоји више категорија, ја сам првак у својој, а не како остали мисле – мислим у општем смислу.

– *А изласци, школа, на ком је џо месџу џвојџх дневних обавеза?*

– У бре, много питаш! На првом месту "запостављеном" (што се школе тиче), а изласци, то је довољно материјала за још један разговор. Посебна прича!

– *На крају, џвојџи даџи џланови џо џџџању сјорџа?*

– Очекујем још једно такмичење маја месеца, као и одлазак на светско првенство у Турској. Иначе, такмичење се одржава и код нас јер смо показали добре резултате на претходном.

СПОРТ У ЂУПРИЈИ

Јелица Калаба, 1/1

Једно од обележја нашег лепог града је спорт. Омладина се бави разним спортовима, окупљена у клубове: фудбалски, рукометни, одбојкашки. А од великог броја младих који крену у бављење најмасовнијим спортом на свету – атлетиком, издвојиле су се чак и светске величине. Тенис, као новост у нашем граду, добија све више поклоника и учесника.

Међутим, највећу радост овом граду задњих година доноси мушка екипа рукометног клуба "Ђуприја". Можда је овом успеху рукомета, и као спорта и као клуба, допринело и постојање велелепне спортске хале у нашем граду. Она је под своје окриље сваке вечери примала вредне и амбициозне рукометаше на редовне тренинге. Зато су резултати били солидни. Међутим, пошто нам се десило то што се десило, наше лепе хале више

нема, али готово да сам сигурна да ћемо изградити и већу и лепшу.

Што се тиче нашег рукометног клуба, и мушка и женска екипа се такмиче у другој, односно, српској рукометној лиги "Исток". Јесењи део првенства женска екипа је завршила на 10., а мушка на 12. месту. Разлог за овакав неуспех женске екипе треба тражити у недостатку средстава за такмичење. На једну од утакмица чак нису могле ни да оду због мањка финансијских средстава. Код мушке екипе је, пак, овако слабо 12. место последица казне чак десеторице играча, тако да је екипа играла у подмлађеном и недовољно уиграном саставу.

Прва утакмица пролећног дела првенства је одиграна почетком марта ове године. Женска екипа је победила "Бецко" из Власотинца на њиховом терену, а мушка екипа је изгубила од Радничког из Крагујевца, у изузетно узбудљивој утакмици, са само голом разлике и то од екипе која је прва на табели.

И у мушкој и у женској екипи играју бивши ученици наше Гимназије, и то са великим успехом. У женској екипи то су: Биљана Манчић, Снежана Јовановић и Ивана Ђурђевић, док у мушкој екипи играју: Душан Анђелковић (капитен првог тима), Иван Јовановић, Дејан Милојевић, Горан Ђурђевић, Мирослав Станисављевић, Марко Васић, Томислав Поповић и Димитрије Бизетић.

Рукометне екипе из нашег града такмичиће се по искључиво аматерском систему и у екипама је изузетан, у првом реду, спортски дух, морал и позитивне карактерне особине, које су управо и производ бављења спортом.

Тројица наших бивших ученика, садашњих првотимаца мушке екипе студирају ДИФ (Станисављевић, Ђурђевић и Милојевић), чиме потврђују да је спорт веома здрав и користан за нас младе.

Одбојкаши Ђупријске Мораве, завршили су такмичење у средини табеле Српске лиге, а

ХУМОР У НАРОДНОЈ ТРАДИЦИЈИ

Циганину није ласно украсти

Пошао Циганин у Дубровник да купи соли, па остави свезана коња у табору, те отиде по со. Кад се врати неко му украо оглав с коња, а коњ се сам по табору вода. Не знајући ко му је оглав украо, завиче да га народ чује који се у табору налазише;

– Оглав ми повратите са коња, али ми га платите, е тако ми се у овај час не поврати, учиних оно што сам наумио.

Ко гођ чу свак се препаде, бојећи се Циганина да велико зло не уради па завикаше: – Дајте, људи, да пребирамо један другоме торбице, да прави не плаћа.

Они те је био украо, извади из торбице оглав, те даде Циганину, упитавши га:

– Циганске ти вјере, да се оглав не нае, што хоћаш учинити?

– Ја, циганске ми вјере, ништа друго, него се повратит у град, па купити нови оглав.

Нешто шушну

Некакав чоек казао да је ту и ту виђео десет курјака. Кад га они којима је казивао, заокупе с доказивањем да то не може бити истина, спусти на девет, па на осам, и тако доћера до једнога. А кад му ни то не ћедну вјеровати, него му стану говорити да је он то привиђео, откуд онђе курјак, итд., онда рече:

– Нешто шушну, мени се учини има десет курјака.

одбојкашице су на зачелу. У првом тиму су наши ђаци: Младеновић Дејан 2/4, Стојановић Ж. Милош 3/1, Марковић Душан 4/2, Јовановић Јелена 1/3, и Ђурђевић Лидија 4/4, а за место се боре и Трифуновић Горан 2/4 и Николић Александар 2/2.

Најбољег одбојкаша наше школе, Дулета, питали смо како усклађује спорт и обавезе у школи.

Дуле: У зависности од амбиција, спорт и школа се могу ускладити. Али, ако говоримо о неком професионализму, ту је већтеже. Само напоран рад и велико залагање могу дати успехе на више страна.

Питали смо га и да ли цуре воле спортисте.

Дуле: У зависности од спорта, женска публика је доста заступљена. Ми, одбојкаши, као и остали спортисти смо лако препознатљиви на улици и уопште у граду. Лично мени је спортски дух доста помогао у љубавним романсама, због упорности и сналажљивости.

Зато, нека спортски клубови Ђуприје буду пуни !

Професори причају вицевице!!!

проф. Владан Цветковић

1.

Разговарају два другара, професор математике и његов богати друг:

– Како си ти успео у животу, а да ниси завршио факултет?

– Па, просто: куповао сам за два динара, продавао за пет и живео од тих 3%.

2.

Разговарају Мујо и Хасо:

– Је ли, болан, Мујо, кога сад више волиш, плавуше или црнке?

– Да, да!

3.

Драги гледаоци, детонације које сте чули у раним преподневним часовима, биле су из околине Параћина, тачније, бомбардовано је Пољопривредно Добро "Добричево" поред Ђуприје.

БИСЕРИ ИЗ ШКОЛСКЕ КЛУПЕ

Проф. Јанковић: "Имао је две ћерке. Старију и млађу."

Жељко: "Па не могу професоре да одговарам, па ја сам Вам наместио кравату"

Проф. Митровић: "Знаш шта, ствар је у томе што су ми рекли да је то ТВ емисија, и ја сам се обук'о, а то је била радио-емисија, тако да нема ефекта што си ми је наместио."

Проф. Пренга: "Моја мајка, била сељанка жена, ни три секунде школе нема."

Добрила: "У бре како си написао ту једначину, испада да ти мајка у ручак стави со а ти поједеш живу соду!"

Проф. Весна Т.: "Па не знам Марина, ти си увек у неком чуду – као Алиса."

Алсо схе: "Самоубићу се!"

Душко Радовић: "Неки ђаци журе да јошу школи покажу све што знају и могу. Убише се радећи, учећи, освајајући петице. Када заврше школу, биће већ сити и уморни. Више шанси имају они који се кроз школу провлаче, који се штеде, јер знају да их чека још једно велико полувреме живота."

Проф. Срећко: "У тим јакнама сте као ескимима. Још вам само оне кућице фале."

Даца: (самоуверено) "Игало, то је Игало."

НАГРАЂЕНИ БИСЕР:

Проф. Јоца: "Зашто воз иде дању брже него по шинама?"

М. Катић: "Зато што је ноћу хладније него напољу."

Проф. Митровић: "Немој ту књигу да преврћеш, Милосављевићу – да те не овршем као јаре боцу."

Проф. Јанковић: "Наведи са једно пет кратко проширених реченица."

Проф. Јанковић: "Да видимо, само неколико летећих питања."

Проф. Тања П.: "Али дигните реч ако хоћете нешто да кажете."

Проф. Жељка: "Да децо, то је тужно али жалосно."

Проф. Ноћке: "Ко не зна ово питање нека одговори."

Проф. Нела: "Хиљаду петнаесто седамнаеста." (1517)

Душко: "Ових дана доћи ће нам у госте гастарбајтери да провере колико имају деце, како се зову и ко брине о њима. Многом детету ће лакнути кад схвати да није баш директно настало од мајмуна, већ да има и оца"

Јеца С. (Одговара приповетку "Чекање" и објашњава изглед собе самоуверено): "А соба, коф..., соба је била тако мала да ниси могао кофере да ставиш. Морао си да склониш столицу да би убацио кофере."

Проф. Миладин: "Па шта је ово...?"

Антић: "Можда је негде у задатку грешка."

Миладин: "Ма није грешка него је можда негде грешка."

Проф. Миладин: "Кад се неком суше уста, значи да има шећер."

МилошМ.: "А шта значи кад се влаже уста?"

Миладин: "Значи да треба да нађеш девојку!"

НАГРАЂЕНИ БИСЕР:

Проф. Живка: "Знате ли да је сутра трка хиљаду сељака?"

Муне: "Онда ви сигурно учествујете!"

Ж: "Не, ја сам судија"

М: "Ви сте онда сељанка над сељацима."

Проф. Пренга: "Ајде идите сви у ВЦ!"

Јелена: "Професоре, могу ли и ја у ВЦ?"

ПП: "Не бре, врати се на место."

Ј: "Па како, њих десет је отишло, а ја не могу?"

ПП: "Па баш због тога, јер је сада ВЦ заузет!"

Оги Т.: "На часу... су одсутни..."

КО ЧЕКА (У ПОДРУМУ), ТАЈ ДОЧЕКА

Синоћ је јављено да је у држави на снази стање непосредне ратне опасности. Сви смо ову вест дочекали са извесном дозом страха и неверице. Неки су одмах одјурили у своје подруме које су благовремено припремили за овакав случај. Тако су, уз спремљене залихе, ноћ провели у склоништу. То је, вероватно била најдужа и најнеизвеснија ноћ у којој су се суочили са свим својим страховима и опасношћу. Сваки шум је био узнемирујући, а нарочито када су иза поноћи пролетела два авиона. Људи који су били у својим становима су појурили ка прозорима да виде да ли су то бомбардери. Али, то је била само лажна узбуна која је уплашила скоро цео град. Та прва ноћ неизвесности је прошла и већ ујутру сви су се упутили на посао, у школу... Трудимо се да се сви вратимо свакодневним активностима, али су немир и психичка напетост присутна код свих. У школи је главна тема бомбардовање, али се ђаци труде да на целокупно стање гледају са извесном дозом оптимизма. Па су се тако у групама могли чути коментари: "НАТО ме је

Јелена Димитријевић, 3/2
Дарко Ђолић, 3/2

спасио да не добијем кеца из историје!", или "Ово ми је коначно прилика да се удам за Американца." Наравно, ово је само начин да бар на тренутак одагнамо црне мисли. Већ следећег тренутка почињемо да се договарамо ко ће кога први да позове кад се све стиша. И већ имамо планове како ћемо да проводимо време у подрумима. Неки су одлучили да се препусте паничном страху, неки ће уз свећу читати своју омиљену књигу, а неки ће слушати музику (то су они срећнији којима касетофон ради на батерије). А они најхрабрији су одлучили да се попну на врх зграде Ламеле и да одатле све посматрају. Крајњи исход је и даље неизвесан, али ма шта да се догоди наши подруми и залихе су спремни, а и оптимизам који је у оваквим моментима од велике важности. Надамо се да ћемо преживети, а да ће нам они што ће гледати са Ламеле, исцрпно описати цео догађај, па о томе следећи пут.

ДОБРО ДА БОЉЕ НЕ МОЖЕ БИТИ

Среда, 24. март, 18:00

- Тата, хоће ли бити бомбардовања?
- Неће сине, нема шанси.
- Добро, онда одох ја. Ђао!
- Ђао!

Враћала сам се из биоскопа. Било је 20:20 и филм ("Дискотека 54") и није био тако лош. Била сам са другарицама на тргу, и онда се десило нешто што нама до тада није било познато али нас је све добро уплашило и натерало да заволимо живот из све снаге. Атмосфера у граду је била очајна: сви су стали прво збуњени, међутим, после 20-те секунде завијајућег звука, једни су почели хистерично да трче, а други да панично улазе у кола и некуда јуре. Можда би ми у том тренутку и било теже да сам била кући, зато што бих

Светлана Мијајловић, 1/1

размишљала о неким много горим стварима, а овако ми је једини циљ био да стигнем кући и будем са својима. Лутајући по мраку стигла сам, а онда, све даље што се могло десити није зависило од мене. Сестра ми је била у Београду и није имала појма о чему се ради док је нисмо обавестили и наредили јој да сутрадан дође кући.

Сви смо мислили престаће за два-три дана, али да смо тада знали колико ће потрајати, не верујем да би половина од нас издржала тих 78 кобних дана. Ја сам била мирна све до 7. априла, све до оне кобне вечери која нам је свима остала урезана у памћење.

"Ни 15. дан агресије НАТО-пакта на Југославију није прошао мирно. Гађани су... и касарна у Ћуприји, као и Пољопривредно добро "Добричево". Људских жртава нема, материјална штета је велика."

Прво се зачуло брујање авиона, затим бљесак и – ТРАС! Од тада ни један дан и вече нисам провела мирно, страхујући да ће нас све поново снаћи она катастрофа која нас је оне ноћи истресирала и преплашила. Такве ствари никада до тада нисмо доживљавали, али и сваки наредни је био подједнако страشان као и претходни. Моја психа је била у очајном стању од тада! Звук авиона је чинио своје: да ми срце брзо и ненормално јако куца, да осећам мучнину у стомаку, да из руке не испуштам Тројеручицу, крстићи амајлију и да понекад, када ми се ниво адреналина у крви ненормално повећа узимам таблету за смирење.

И 26. мај је био подједнако гадан као и 7. април, а можда и јошгори због сејања бомби свуда по центру града. И овог пута

смо имали среће, није било мртвих.

Време је пролазило, помињани су разни датуми, 5., 24. мај, а онда, када су и ти дани прошли а и даље трајало оно најгоре, сва ишчекивања и наде су исчезле. Међутим, било је вече 9. јуна и спремала сам се да легнем, кад ме је крик другарице из комшилука обрадовао и пријатно изненадио: "НЕМА ВИШЕ БОМБАРДОВАЊА, СВЕ ЈЕ ГОТОВО!"

Сада је 17. јун, иако је бомбардовање престало, неке друге ствари су изашле на видело. Сви смо сада свесни да до онога уопште и није морало да дође и да оне људе који су безразложно погинули не можемо вратити. Схватила сам да се рат, у суштини састоји у томе да се људи, мада се не познају, убијају на заповест људи који се врло добро знају а узајамно се не убијају. Време ће учинити своје, али оно што нас је снашло и што смо доживљавали, заувек ће остати у нама и подсећати нас како смо имали ненормално много среће што смо остали живи.

БИОСКОП У ЋУПРИЈИ ЈЕ РАДИО БЕЗ ПРЕКИДА

Весна Миленковић, 4/2
Милица Ђукановић, 3/1

интервју са директором Културног центра "Занатски дом" Милетом Лазаревићем

– Да ли је биоскоп радио у рајним условима?

– Да, наше позориште је имало премијеру представе Професионалац Душана Ковачевића у Јагодини, где је било 400 посетилаца, филмове смо приказивало сваки други дан, а сада је у току изложба сликара из Ћуприје.

– Каква је била посећеност биоскопа?

– Прилично слаба, јер дешавало се да на пола филма нестане струје, па смо следећег дана пуштали опет исти филм.

– Ко је више гледао филмове, млади или они мало старији?

– У биоскоп су долазили претежно млади. Гледајући филмове забављали су се, излазили из подрума и заборављали на ситуацију, а то и јесте био наш циљ.

– Који филмови су се могли видети њих дана у биоскопу?

– Приказивали смо и домаће и стране филмове из репертоара пре рата, са тим што смо вршили селекцију страних филмова. Нисмо приказивали филмове који величају америчке вредности.